

MALCOLM, MINN.

Kirjotan taas koska ensimmäinen kirjeenikin meni koneen läpi. Eikä pikku lukijoiden on hauska tietää ikäni, joka jäi viime kirjeessäni mainitsematta. Minä olen yhdeksän vuoden vanha ja minulla on neljä siskoa ja yksi veli. Käyn koulussa toista talvea, mutta vaikea on pienten talven aikana käydä koulussa, kun on kovin kylmä ja on paljon lunta.

Me käljemme kouluun isoäidin kautta ja aina kun hän näkee meidän tulevan huutaa hän jo kaukaa: "haloo pikku vieraani! Tulkaa sisälle lämmittelemään." Hän aina laittaa meille lämmintä kahvia, leivoksia ja kaikkea mieltä. Lämmiteltyämme jatkamme matkaamme.

Tätile kaunis kiitos niitten Lasten Joulujen ja Lasten Keväitten edestä. Niissä on hauskaa ja hyvää lukemista ja kauniita kuvia.

Toveittaren lukijoille toivotan onnea vasta alkaneelle vuodelle.

Lilja Helena Jokela.

Pikku veikon seikkailu

Veikko poika, neljännen ikävuodellaan oleva miehen alku, oli saanut uuden talvitakin. Tämän kauniin ja lämpöisen takin oli äiti itse ommellut isän vanhasta nutusta. Siinä oli samettikauluskin ja aivan uudet kiiltävät napit.

Veikko oli verrattoman onnellinen uusissa tamineissaan, sillä uusi oli hänellä lakkikin. Isä oli sen ostanut.

Vaikka ulkona oli kirpeä pakkanen, ei Veikko nyt kylmää pelännyt. Hän päätti tehdä pienen retken ystävänsä, naapurin Viljon luo, näyttääkseen hänellekin uusia vaatteitaan. Matkalla kuitenkin sattui Veikon mielestä niin paljon ihmeteltäviä ja tutkittavia asioita, että häneltä kokonaan unohtuikin matkansa päämäärä.

Tuolla tien varrella humisi ja soitti muuan rautamalmien sähköpylväs, kovin juhlallisesti ja salaperäisesti. Mikähän kumma tuolla soi, arveli Veikko, menneen iänimäks. Hän katsoi silmät suurena ylös pylvään päähän. Siellä tuuli heilutteli rautalankoja. Mutta mikähän se pylväässä soi? Veikko laski korvansa aivan lähelle pylvästä ja kyryllä sen mukana. Korvaan koski kipeästi pylvään kylmä pinta. Veikko nosti samettikaulusensa korvien suojaksi, pisti kätensä taskuihin ja alkoi kävellä, yhä tuumien: mikähän tuota pylvästä soittaa? Näöltään oli pylvään pinta aivan yhtä ruskea ja kiiltävä kuin äidin leipoman siirappikaakun kuori. Mitäpä jos kielellään koskisi tuota? —

Veikko oli ennenkin tutkimuksissaan käyttänyt kielen apua, kun ei muuten selkoa saanut tutkittavasta.

Niinpä siis hän aukasi suunsa ja kielellään tunnusteli pylvään pintaa. Mutta surkeasti parhaiten yritti hän kiireesti vetää kielen suuhun takaisin, sillä talvipakkaneen oli saattanut pylvään

hirmuisen kylmäksi, niin että se tuntui aivan leikkaavalta. Kieli kuitenkin oli tarttunut niin lujasti pylvääseen, että se tuntui ennemmin katkeavan kuin muuten irtautuvan pylvästä.

Lähellä kulkeva kylänmies kuuli Veikon tuskaiset hätähuudot. Hän riensi juosten avuksi. Kuvan huokui ja sulatteli mies poikasen suuta, kunnes vihdoinkin irtautui pylvästä. Nahka kuitenkin jäi pylvääseen. Vertavuotavin suin pääsi Veikko vihdoinkin sedän sylissä kotiin äidin luo. Kovin pelästyi äiti nähdessään Veikon verisenä ja itkevänä palaavan kotiin. — Kylän mies kertoi, mistä oli poikasen löytänyt ja miten saanut lopulta irti pylvästä. Äiti antoi miehelle kahvia ja kiitti poikansa puolesta, avunsaannista. Miten olisikaan Veikolle käynyt, jos ei niin lähellä olisi apua ollut.

Kanan sai Veikko olla syömättä ja juomatta, sillä kieli oli niin kipeä ettei mitään voinut suuhun ottaa.

Näin ankaran varoituksen sai Veikko-poika liiallisesta uteliaisuudestaan.

ANNA NURMINEN.

Isättömät

Pikku siskot äitiänsä kotiin oottaa illoin. Supatellen keskenänsä haastelevat silloin:

Miksi täytyy äidin olla työssä kaikki päivät? Miksi ilman äidin hoivaa joka päivä jäivät?

Sitä usein sisarukseni mieltii sylityksin: miksi ei isää heillä ole; äiti vaan on yksin?

Pikku aivot eivät löydä siihen vastausta. Äidin elon kohtaloista ei oo aavistusta.

Ita yhä pimeneepi; viipyy äiti-kulta. Sisarukseni yrittävät unniin laittaa tulta.

Tuli syttyy risupuihin, palaa räiskyellen. Ita kuuluu pienoislta äitiä odotellen.

Vihdoin kuuluu askelehet, saapuu äiti lasten. Painaa omat piencisensä sydäntänsä vasten.

Äiti hoitaa pienoisiaan, syöttää, maata laittaa. Äidin armaan läsnäollessa ruoka, uni maistaa.

Äiti neuloo, parsii, paikkaa, valvoo myöhään yöhön. Lapset nukkuu, kun hän lähtee aamulla taas työhön.

M. T—a.

Hoquiamin s. s. osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla Ahjolassa, joka torstai kello 2 j.p.p. Osote on 315—10th St., Hoquiam, Wash.

Stockettin, Mont., s. s. osaston ompeluseuran kokouksia pidetään joka toinen torstai-ilta kello 7. Saapukaa kaikkiin.

Viinirypäleen musta terttu

(Jatkoa 6:lta sivulta.)

seinän vierustaa pitkin akkunan luo. Oliko tuo jotain salaista, hirveää? Hänen sydämensä löi rajusti, hänen täytyi sitä puristaa, estää särkymästä. Taas naputusta, kiivaampaa, läheisempää ja hiljaisia epäselviä sanoja. Silloin Puntuos alkoi heiluttaa häntänsä, ohjata turvallaan emäntänsä kättä ja nousi etukäpäpäliin akkunalaudalle.

Magda arvasi, että se oli joku suosittu henkilö, eikä vihollinen, ja viivyttelemättä aukaisi ikkunan. Hän katsoi alas ja näki liveripukuisen palvelijan akkunan alla.

— Sinäkö Miller täällä, mitä tahdot?

— Armollinen neiti, kiireesti joutukaa, ei hetkeäkään saa hukata. Menkää laakson notkelmaan, menkää iloisenä, reippaana, Marfan tähden, tapaamaan sulhoanne....

"Sulhoani!" kiljaisi Magda, tarkoitteko..... mutta minä en ymmärrä.... kuka on lähettänyt sinut tänne" ja täynnä epäilystä lähetti hän tutkivan katseen mieheen, joka vilkui joka puolelle hätäntyneenä.

"Oh, jalo haltijatar, minä en petä teitä. Marfa on lähettänyt minut.... mutta jos te viivytte, menetätte paljon ja Magda maksaa sen hengellään.

— Minä menen, mutta tarkoitteko....?

— Tarkoitin, että nuori sulhasenne, se venäläinen upseeri, odottaa teitä siellä. Isänne lähetti joukon sotilaita ampumaan hänet kuin koiran, vaan Marfa riensi oikoteitä sanoakseen asiasta nuorelta sulhollenne ja pelastaakseen hänet, mutta.....

Miehen ääni muuttui, hän katsoi alas ja arasti, melkein kuiskien lausui: "Pelkäänpä, ettei Marfa ehdi määräpaikalleen ennen kuin on elämä hänet jättänyt... voi armollinen neiti... jos..... jospa olisitte nähneet hänen piestyn vaivaisen ruumiinsa, jonka minun piti laahata alas kellariin".

Magda aikoi kysyä jotain, vaan palvelija syvästi kumartaen, keskeytti hänet: "Muistakaamme, me, että meillä on ainoastaan muutama hetki. Jos tahdotte pelastaa nuoren upseerin. Hän on kyllä vihollisemme, vaan luoja anteeksi antakoon, jos sanon, että hän kyllä ansaitsee teidän kaltaisen kaunottaren..... sh-sh!" ja mies lasi sormen huulilleen. "Näettekö tuolla myrskypilvenä kohoo vuorelle sotilaskokko ratsuineen. Ne hajaantuvat siellä ja laskeutuvat alas laakson notkelmaan täyttääkseen julman isänne..... ei kun uskollisen maan ja kansan miehen määräyksen..." höpisi mies sekavasti, vaan Magda ei enään kuunnellut häntä. Oli selvää jo se, että Marfa meni pelastamaan hänen kauniin Vladimirin uhkaavalta kuolemalta ja että säästäkseen Marfan isän epäilyksiltä, hänen oli mentävä määräpaikalle.

Hän ei joutanut pukeutumaan, vaan kiireesti heitti vaipan ylävä ja riensi ulos huoneesta.

Saavuttuaan rakennuksen sivuovelle, oli häntä jo varttomassa pienet ajoneuvot ja kusi jännitti itsensä alkavaan tehtäväänsä. Miller auttoi Magdan vauvuihin ja kuiskasi hiljaa: "Näytelkää osanne hyvin".

Känetönä nyökäytti Magda päättään. Miller sulki vauvon oven ja hevoset läksivät tasaista vauhtia juoksemaan. Päästyään pääoven kohdalle, katsoi hän sivusilmällä verannalle ja näki siellä isänsä seisovan poltellessä sikaria. Kaikenlaiset tunteet sauttivat hänen sydämensä kieliä ja nekin alkoivat soida outoa laulua. Pitkö hänen vihata, sääliä tai halveksia isäänsä, joka noin nautti hänen onnettomuudestaan. Miksi hän ei sanonut hänelle suoraan: "älä mene turhaan sulhoasi tapaamaan." Silloin olisi Magda ymmärtänyt sen, että ollakseen uskollinen Saksan sotilas-upseeri, hänen oli poistettava tieltään kaikki viholliset ja vihollisten kansaan lukentuvat henkilöt, mutta tässä oli jotain kavalampaa, jotain iljettävän tyrannimaista. Hänen mielestään tämä oli Magdan elämälle merkittävä päivä. Näitä havaintoja hän olisi voinut tehdä jo vuosia ennen, mutta hän ei halunnut häiritä rauhaansa unelmoistaan. Hän pakotti itsensä uskomaan, että hän oli vaan tyytyväinen ja onnellinen kaikessa kolkossa tyytymättömyydessäänkin.

(Jatk.)

Hannan s. s. osaston ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon torstaina kello 8 j. p. p. (Huom! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.)

• • • • •
Huom!
 • New York'in Suom. Naisten
 • OSUUSKOTI
 • ja paikanvälitystoimisto:
 • 241 Lenox ave, 122 st.
 • Telef. 813 Morning side.
 • • • • •

Astorian s. s. osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka torstai ilta kello 8 Osote 262 Taylor ave.

Joko

naapurisi on tilannut TOVERIN? Ellei ole, niin näytä lehteäsi hänelle ja kehota häntä se tilaamaan.

Sosialistisia

IVA-POSTI-KORTTEJA

Tilatkaa heti meiltä, niin saatte ihan postivapaasti 25 sentillä tusinan, osote:

TOVERI

Box 99, Astoria, Ore.